

זוהר פרשת פנחס (רנה. רועה הנאמן)

הטעם למנחת חג השבועות - שלשה עשרונים ושני עשרונים

וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה' בשבעתכם וגו', איזו מנחה חדשה, ודאי שבתפלות ישראל ובקריאת שמע שלהם השכינה נתחדשת לפני הקב"ה, ובעבור זה והקרבתם מנחה חדשה לה', בתפלות שהן במקום הקרבנות, באיזה קרבנות של תפלות היא נתחדשת, בשבועותיכם, זה שבועות שבו מתן תורה, ונקרא יום החמשים לעומר, ובו שבעה שבועות מצד ההוא שנאמר בו שבע ביום הללתיך, והיינו מלכות שנקראת כלה הכלולה משבע ספירות, וכלולה בבינה שהיא בחמש ספירות לחמשים, יסוד כ"ל כלול מאותן חמשים, כ"ה כ"ל ה' כלולה מחמשים, כלן נבללין בתוך חמשים, חכמ"ה שהיא י העליונה נבללת בתוך חמשים, י חכמ"ה ה בינ"ה, ה' פעמים עשר פעמים ה' היינו חמשים, במספר כ"ל ובמספר י"ם, והוא ים התורה, מקור שלו כת"ר שאין לו סוף, שאר הספירות נקראות על שמה שבעת הימים, ומלכות נקראת י"ם סו"ף, סוף של כל הימים, ולפי שהן חמשים ושבע שבועות לכן מנחתם שלשה עשרונים ושני עשרונים [ושבעה עשרונים], שלשה עשרונים ושני עשרונים חמשה, שהן חמשה פעמים עשרה, זה שאמר הכתוב ומנחתם סלת כלולה בשמן שלשה עשרונים לפר האחד ושני עשרונים לאיל האחד, עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים, שבעת הכבשים לקבל (ויקרא כ"ג) שבע שבתות תמימות תהיינה, כל אחד עם ששת ימים שלו, ע"כ ר"מ.

זוהר פרשת (רנח):

יום ראש השנה בו נידון כל העולם - דין חזק ודין רפה

ובחדש השביעי באחד לחדש וגו' יום תרועה יהיה לכם. כמו שנתבאר שיום ראש השנה בו נידון כל העולם, דין חזק ודין רפה, ועשיתם עולה, והקרבתם היה לו לומר כמו בשאר הימים, מהו ועשיתם, אלא ביום הזה (בראשית כ"ז) ועשה לי מטעמים כתוב, **כמה מטעמים ותבשילין עושים ישראל בימים האלה, בעוד שהמקטרג הולך לחפש עונות של העולם, וע"כ לא כתוב והקרבתם אלא ועשיתם עולה, ולא אשה עולה, וכן בכל שאר הימים שלא כתוב אשה, לפי שאין להם חלק בכל אותן הימים, כל שכן ביום הזה שאנו עושים מטעמים ותבשילין בלי ידיעת צד הטומאה, שהרי יצחק משלחו לצוד ציד של עונות בני העולם ולהביא אליו, ובעוד שהוא הולך נוטלים ישראל עצה מרבקה, ועושים כל אותן העבודות וכל אותן התפלות, מכינים שופר ותוקעין בו כדי לעורר רחמים, והרי ביארנו**

הכתוב (שם) ויבא לו יין וישת, הבא ממרחק מתוך המקום של יין ישן^[קכה] ושתה ונמתק לו והיה שמח, ואח"כ היה מברכו בכמה ברכות והעביר על חטאיו, מה כתוב ויהי אך יצא יצא יעקב מאת פני יצחק אביו ועשו אחיו בא מצידו, נטען בכמה משאות עונות וכבר נתבאר זה הענין, ולפיכך הוא יום תרועה, וקרבנו הוא עולה איל אחד, כמו שדרשו שהוא בשביל להזכיר אילו של יצחק, ושעיר עזים אחד לחטאת, שוחד לסמא"ל לכפר פניו, בשביל בכיה ההיא שהיה בוכה ביום הזה כשראה שלא נעשה רצונו, ולחנם היה צד צידה, כמו שדרשו כדמיון זה על יום הכפורים.

זוהר פרשת (רלא).

ביום הזה של ראש השנה עומדים שבעים כסאות למשפט לדון דין העולם, וכמה הם שרי עונשין קטיגורים העומדים למעלה, אלו מימינים לזכות ואלו משמאלים לחוב, להזכיר עונות העולם

אמר רבי יהודה לרבי שמעון יאמר נא האדון לנו דרושים טובים בעינין ראש השנה, פתח רבי שמעון ואמר (מלכים ב' ד') ויהי היום, בכל מקום שכתוב ויהי יגיד צער, ויהי בימי צער בודאי, ויהי היום, זה היום שיש בו צער, וזה הוא ראש השנה, יום שיש בו דין קשה על העולם, ויהי היום ויעבר אלישע אל שונם, יום של ראש השנה היה, ובכל מקום ויהי היום זה ראש השנה, (איוב א') ויהי היום ויבאו בני האלהים, יום של ראש השנה היה, ובכל זמן ב' ימים הם ימי דין^[קכו] מה הטעם, כדי שיהיה יצחק נכלל מן דין ורחמים^[קכז] שני ימים ולא אחד, שאלמלי היה נמצא יחידי נחרב העולם, וע"כ כתוב שני פעמים ויהי היום ויהי היום, ויבאו בני האלהים, אלו בית דין הגדול, בני האלהים ודאי, בניו של מלך שהם קרובים אליו, והם שבעים שרים הסובבים תמיד את המלך והם חותכין הדין על העולם, להתיצב על ה', וכי על ה' נצבים, אלא בשעה שלא עומדים על הדין, דין הראשון שהכל תולה בו הוא, מי הוא זה שאינו מכבד לשם הקב"ה^[קכח] ושאינו מכבד להתורה ולעבדי הקב"ה, וכמו כן מי הוא שאינו חס על כבוד השם הקדוש שלא יתחלל בארץ.. ביום הזה של ראש השנה עומדים שבעים כסאות למשפט לדון דין העולם, וכמה הם שרי עונשין קטיגורים העומדים למעלה, אלו מימינים לזכות ואלו משמאלים לחוב, להזכיר עונות העולם, עונות של כל אחד ואחד, וע"כ צריך האדם לפרש עונותיו כל אחד ואחד כמו שהוא, לפי שכל מי שמפרש חטאיו לא נמסר דינו אלא בידי המלך הקב"ה בלבדו, ומי שהקב"ה ידין אותו הוא לטוב, וע"כ בקש דוד המלך שפטני אלהים, אתה ולא אחר, וכן שלמה אמר לעשות משפט עבדו, הוא ולא אחר, וכל הבית דין נבדלים ממנו, וע"כ נצרך לפרש העונות של כל אבר ואבר, וכל מה שחטא בפרט, זה שאמר הכתוב (תהלים ל"ב) חטאתי אודיעך ועוני לא כסיתי, אחר

זיו הזוהר

קכה. זהו אור עולם הבינה הממתיק לכל הדינים. **קכו.** פירוש אפילו בזמן שהיו מקדשין על פי ראייה ובאו עדים בזמנם ולא היה יו"ט של ר"ה רק יום אחד מ"מ לא נגמר הדין בשמים ביום ראשון בלבד אלא שגם למחרת הוא יום הדין. **קכז.** ביום השני נעשה מדת הדין רפה על ידי שנכלל בו מדת הרחמים. **קכח.** לפי זה יפורש על ה' כלומר על כבוד ה' המחולל על ידי הפושעים.

כך ואתה נשאת עון חטאתי סלה, מניין, ממשה, שנאמר אנה חטא העם הזה חטאה גדולה, בישראל כתוב (שמואל א' י"ב) חטאנו כי עזבנו את ה', שאם תאמר כי זה רק ביחיד אבל בצבור לא, הרי כתבו קרא דאצל שמואל, ואם תאמר הרי זה בצבור אבל שליח שלהם לא, הרי כתוב וישב משה אל ה' ויאמר אנה חטא וגו' ויעשו להם וגו', מה הטעם, כי כל מי שמפרש חטאיו בית דין בדלים ממנו, לפי שהאדם קרוב לעצמו ואינו נידון על פיו, ואינו מניח עוד להמקטרג ללמד עליו חוב, המום שבאדם יקדים עצמו ויאמר ולא יתן מקום לאחר לומר, ואז הקב"ה מוחל לו, זה שאמר הכתוב (משלי כ"ח) ומודה ועוזב ירוחם. בימים של ראש השנה מכינים הבית דין כסא למלך לדון כל העולם, וישראל נכנסים תחלה לדון, טרם שיתגדל הרוגז, למדנו כתוב ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו, יום ביומו מה הוא, אלא אלה שני ימים של ראש השנה [קכט] מפני מה שני ימים, לפי שהם שני בתי דינים שמתחברים כאחד, דין העליון שהוא קשה, בדין התחתון שהוא רפה, ושניהם נמצאים, וזה הוא הסוד של יבבה ויללה ושתייהן נצרכות, חכמי בבל הם מטעם ספק עושים יבבה ויללה, ואנחנו יודעים ועושים שתייהן, והכל יוצא לדרך האמת.

זוהר תצוה קפה.

לפיכך נקרא חדש השביעי עשור לפי שמאירות לה עשר מדרגות

ובעשור לחדש השביעי הזה מקרא קדש יהיה לכם וגו'. אמר רבי נהוראי הזקן כתוב ובעשור לחדש השביעי הזה, וכתוב אך בעשור לחדש השביעי הזה יום הכפורים הוא, בעשור, בעשירי הי' צריך לומר, מהו בעשור, אלא לפי שעתה ביום הזה כל מדרגות העליונות באות אלו על אלו לשכון על הלבנה ולהאיר לה, ולכן בסוד של עשר עד שעולה למאה, וכאשר עומדת בסוד של מאה אז הכל אחד ונקרא יום הכפורים הוא [קל] וע"כ כתבו בעשור, כמו זכור ושמור, שכלן באות למען היות עשור ולהאיר לה בסוד של עשר, החזיר זקן ההוא את ראשו לעומת רבי שמעון ואמר ליה לרבי שמעון, הריני יודע שתבקש לשאול שאלה בזה הכתוב בעשור לחדש השביעי, אמר ליה ר' שמעון ודאי בעשור נכון הוא, אבל אם כן מפני מה עולה למאה, הרי מן הכתוב לא נראה אלא שעולה לשבעים, כך נשמע ממה שכתבו בעשור לחדש השביעי, וכאשר מעשרים לשביעי עשר פעמים הרי ודאי עולה לשבעים [קלא] אמר ליה בשביל זה החזרתי את ראשי אליך, כי ידעתי שחכם אתה, בוא וראה שני סודות יש כאן, אחד שהרי הלבנה חדש השביעי נקראת, ולפיכך נקרא חדש השביעי עשור לפי שמאירות לה עשר מדרגות, הרי מאה, ועוד שגם דבר הזה שאמרת ודאי כך הוא שעולה לשבעים ביום הזה [קלב] במדרגה של שבעים היא ובמדרגה של מאה היא, במדרגה

והוא הדין לזוהר זיו הזוהר

קלא. רשב"י מקשה דאם המלכות נתעלית ביה"כ עד הבינה, הרי זה רק ז' מדרגות גבוה יותר, ועל פי הכלל שכל ספירה מן העשר ספירות נכללת בעשר מדרגות, אם כן עלייתה היא רק לשבעים ולא למאה, וכן גם משמעות הכתוב שהמלכות נקראת אז בעבור זה חודש השביעי. **קלב.** עתה מבאר

קכט. נתבאר לעיל אות (קכו). **קל.** אפשר הכונה על דרך הכתוב ועבד הלוי הו"א, שמרמז על עולם הבינה וכן כאן הרמז שהלבנה זו מדת המלכות נתעלית לכל דרגין עלאין לקבל משם הארה, והיינו גם מן ג' ספירות הראשונות, על ידי זה שהמלכות מתאחדת עם הבינה הנרמז בתיבת הו"א.

של מאה להשתלם ולהאיר^[קלג] ובאותה מדרגה של שבעים שהרי יום זה נוטל לכל העם ישראל לדונם, וכלם עומדים בכח הנשמה יותר מבכח הגוף, שהרי ביום הזה עינוי הנפש הוא ולא הגוף, כמו שכתוב ועניתם את נפשותיכם, כי כל הנפש אשר לא תענה, וזה היום נוטל לכל הנפשות והן ברשותו, ואם אינו קיים בסוד של שבעים אין לו רשות בנפשות, שקיום הנפשות הוא בסוד של שבעים, כמו שכתוב ימי שנתינו בהם שבעים שנה וגו', (שם קפ.) ואם תאמר שנפשות הנערים שלא הגיעו לשבעים שנה אין שולטת בהם מדרגת השבעים, ודאי שולטת בהם, אבל לא בשלימות כמו בזה שזוכה ימים רבים לקיים מצות התורה, ואף על פי כן בכלם מדרגת השבעים שנה שולטת, וע"ז למדנו אחד המרבה ואחד הממעט, באיזה אחד שוים, באחדות המדרגה של שבעים שנה מי שמרבה בשנים ומי שממעט בשנים, וע"כ יום הכפורים עובר בכל השבעים, ונשתלמת מדרגה זו בכלן^[קלד] וכל הנשמות עולות לפניה ודנה ואתן בדין, והקב"ה מרחם על ישראל. ביום הזה מי שאינו מעביר הכעס מן רוחו [שיש לו על חברו] לכפר לו, כאשר עולה תפלתו ביום הזה נטבעת במקום שהוא שנקרא רפשי וטיט, והיינו מצולות ים, ואין תפלתו עולה להיות עטרה בראש המלך. ביום הזה אין נצרך לאדם לפרש חטאיו בקול שישמע אחר, לפי שכמה הם הנוטלים דבור שהוא ומעלים אותו למעלה, ויש עדים על דבור ההוא, ואם (מיכה ז) משוכבת חיקך שמור פתחי פיך, כל שכן ההולכים ומבקשים לקטרג על האדם ומעידים עליו, וכל שכן שחציפות היא זאת לפני כל וחלול שם הקב"ה, וע"ז כתוב (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך.

זוהר פרשת (רנה. רועה הנאמן)

ביום הזה שהוא יום הכפורים שנקרא קדש שולט עץ החיים, ואין משתתף עמו שטן ופגע רע, ומצדו לא יגורך רע, ולפיכך נוחים עבדים בעץ החיים, ובו יוצאים לחירות, ובו יוצאים מן העבותים שלהם אלו שיש עליהם גזר דין בנדר ובשבועה, ובעבור זה תקנו לומר בו כל נדרי ואסרי

ובעשור לחדש השביעי הזה מקרא קדש יהיה לכם וגו'. חדש השביעי, זה הוא תשרי, מקרא קדש יהיה לכם, זה יום הכפורים, שהוא עשירי י כולל מעשרת ימי תשובה, ותקנו בו חמש תפלות לחברו עם ה, מהו מקרא קודש, להבדילו מן שאר הימים שיש בהם מלאכה של חול, ובשביל זה כל מלאכת עבודה לא תעשו, שהימים שיש בהם מלאכה של חול הם מצד עץ הדעת טוב ורע, שמתהפך מן מטה לנחש ומן נחש למטה לכל אחד כפי מעשיו, וזהו מטטרון מטה, נחש סמא"ל, אבל ביום הזה שהוא יום הכפורים שנקרא קדש שולט עץ החיים, ואין משתתף עמו שטן ופגע רע, ומצדו לא יגורך רע, ולפיכך נוחים

זיו הזוהר

במדרגת השבעים, כנזכר לעיל ש' פעמים עשר עולה שבעים. קלד. פירוש שמדת המלכות על ידי עלייתה עד הבינה נשתלמת בכל השבעים מדרגות, ויש כח להבינה לדון את עם ישראל בהמתקת מדת הרחמים.

הסבא שגם קבלת רשב"י אמת בענין השבעים שהמלכות נקראת. קלג. פירוש שהמלכות נקראת כאן מאה בעבור שמקבלת הארה מן כל העשר ספירות שהן מאה מדרגות, ולבעבור עמדתה בספירת הבינה לדון את עם ישראל הרי היא

עבדים בעץ החיים, ובו יוצאים לחירות, ובו יוצאים מן העבדות שלהם אלו שיש עליהם גזר דין בנדר ובשבועה, ובעבור זה תקנו לומר בו כל נדרי ואסרי וכו', כלהון יהון שביתין ושביקין לא שרירין ולא קיימין, ולפיכך נדר של הויה שהוא תפאר"ת ושבועה של אדני שהוא מלכו"ת שעשו על הגלות שלנו, בחכמ"ה ובינ"ה יהיו שביקין ושביתין לא שרירין ולא קיימין, ונסלח לכל עדת בני ישראל, כי חס"ד הוא מים, גבור"ה אש, תפאר"ת אור, ובשביל זה דרשו חכמי המשנה שהיתר נדרים פורחים באויר, ולפי שהשבועה היא במלכו"ת שהיא מטה ממנו, דרשו שהנדרים חלים על גבי שבועות^[קלה] ועוד דרשו כל הנשבע כאילו נשבע במלך עצמו, וכל הנודר כאילו נודר בחיי המלך, המלך עצמו אדני, חיי המלך הויה, ובשביל זה כתוב (במדבר ל') **כי ידור נדר לה'.. ונאמר ביום הכפורים ועניתם את נפשותיכם, ובעשור לחדש השביעי הזה תענו את נפשותיכם, (דף רנה). תקנו בו ה' עינויים לבעבור שתתלכן ה הקטנה בה העליונה שהוא חמש תפלות, לקיים בישראל (ישעי"א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו, וזה הוא סוד הלשון של זהורית, לפי שכל חטאי ישראל נוגעים למלכו"ת, ותשובה שהיא בינ"ה מלבנת אותן, לפי שנאמר בה השוכן אתם בתוך טומאתם, וד' בגדי לבן וד' בגדי זהב ללבוש, סוד שלהם יאהדונהי, ותקנו לתקוע שופר ביום הכפורים להעלות הקול שהוא ו לחירות, שנאמר בו (שם ס"ג) **בכל צרתם לו צר, באל"ף ובוא"ו, קרי וכתוב, ועבודת יום הכפורים היא באריכות, והיא נכללת מן ג' מדרגות מחשבה דבור ומעשה, ע"כ ר"מ.****

זוהר פרשת (רנח):

שבעים פרים אלה הם כנגד שבעים שרים השולטים על שבעים אומות, אלים ארבעה עשר שנים בכל יום הם י"ד הויה, כבשים בני שנה מנינם כמספר חץ

ובחמשה עשר יום לחדש השביעי וגו'. ר' אבא פתח ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט, בוא וראה כל אותן הימים סוכת האם על הבנים^[קלז] כדי שלא ישלט צד הטומאה עליהם וכדי להצילם, כיון שניצולו בניה והם יושבים בסכות נשמרים בשמירה, יום הראשון ויום השני צותה לישראל לעשות סעודה להשרים של שאר האומות^[קלז] והיא אינה שורה שם, ביום הג' שהוא י"ז לחדש מתחלת לשרות עליהם^[קלח] זה שאמר הכתוב ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט, הרים שכל הקללות והמרדות שורות בהם, אמר רבי אלעזר יום הראשון של סכות אינה שורה עליהם ולא יום השני, אלא ביום השלישי שנתוסף ונגרע שורה עליהם, נתוסף אותיות ונגרע קרבנות, שכתוב עשתי עשר וגו'^[קלט] וכך ראוי לרע עין, לפי שיום הראשון ויום

והוא הויה זיו הזוהר

להכניעם שלא יתגברו יותר מדאי על עם ישראל כמו שרו שחור בימי ניסן. **קלט.** שהי' יכול לכתוב אחד עשר, והחילוק גדול כי אחד רק ג' אותיות והן במספר אחדים, ועשתי ד' אותיות והן במספר עשיריות ומאות.

קלה. כי הנדר מוסב על החפץ והשבועה על הגוף לפיכך חל הנדר על המצוה אע"פ שמושבע ועומד מהר סיני. **קלו.** מן ר"ה עד סוכות שכונה הקדושה שומרת אותם להצילם מן המקטרוגים בימי הדין. **קלז.** היינו הקרבת הפרים עבורם. **קלח.** כדי

השני הם שמחת בניה[קמ] והם מחלקים שלל להם, מיום השלישי והלאה שהיא שורה עליהם מה כתוב, (דף רנט.) והמים היו הלוך וחוסר עד החדש העשירי, בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים, והמים היו הלוך וחוסר, אלו הקרבנות שהולכים ומתמעטים, וכמו שהם מתמעטים כן גם נתמעט הטוב שלהם, אמר רבי שמעון אלעזר בוא וראה ביום השני התחילו רשימות המים להיראות[קמא] כיון שהתחילו רשימות המים להיראות, מיום השלישי ולהלאה היא שרתה עליהם[קמב] ואותן האותיות מי"ם לא ידעו חכמי בבל למה נרשמו כאן, שהרי הטוב של ישראל אינו בא במקום של מיעוט כי אם במקום של רבוי[קמג] אלא לפי שאותן מים שנרשם כאן גם כן מתמעטים זהו שבא הכתוב להשמיענו, וזה שאמר הכתוב והמים, אותן מים הידועים בימי החג, אותן הנרשמים אצל הקרבנות שנקרבו עבור אותן הרים של קללות, היו הלוך וחוסר, הטוב שלהם והשפע שנמשך עליהם היו הלוך וחוסר, ולפי שאותן המים עבורם הם לכך אין האותיות מי"ם מחוברות[קמד] כדי שלא יתחבר הטוב שלהם אלא מעט מעט, אבל לישראל שהם עמו של הקב"ה מה כתוב (תהלים ל"ד) ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב, ראש המקרא הוא כפירים רשו ורעבו, אלו הממונים של שאר האומות, ודורשי ה', אלו ישראל לא יחסרו כל טוב, שהם הולכים ונתעלים למעלה מעלה, ולפיכך הטוב שלהם הנרמז באותן מים היו הלוך וחוסר, עד החדש העשירי, זה טבת, שהרי אז ימי הרעה היו[קמה] שנתעוררה רעה ההיא ונתגברה, וכלה הקדושה לא הוארה מן השמש[קמו] אז נראו ראשי ההרים, אלו הם הרי החדש הרים של קללה שנתגלו ונתגברו ועשו רעות בעולם לישראל בימים ההם, אשה כתוב בעולות האלה, שהרי אז אותן האשים אוכלים חלקם[קמז] שבעים פרים אלה הם כנגד שבעים שרים השולטים על שבעים אומות, עולים ביום הראשון ויורדים בכל יום ויום, ונקראים פרים מנגחים בהימים שלהם, אלים ארבעה עשר שנים בכל יום הם י"ד הויה, יד השולטת עליהם תמיד בכל יום ויום, כבשים בני שנה מנינם כמספר חץ[קמח] ואם תשאל אם כן רע עין היינו להם, כך הוא, שהרי כתוב (משלי כ"ה) כי גחלים אתה חותה

זי הזוהר

החג היה הכל עבור ישראל, ולכך בקשו טעם מפני מה נרשם רמז ניסוך המים אצל הקרבנות שנקרבו עבור שרי האומות במספר של פוחת והולך, ורצו להוכיח מזה רמז על זמן הזכרת גשמים כמובא במס' תענית דף (ב.) אבל רשב"י מבאר שהכתוב משמיענו בזה שבאלו ג' ימים ניתן חלק ניסוך המים לשרי האומות כמו הקרבנות להראות שהשפע שלהם פוחת והולך. **קמד.** לא נרשם האותיות מי"ם כסדר יום אחר יום ליתן להם חלק בג' ימים זה אחר זה, כי חוט המשולש לא במהרה ינתק, לכך הם בסירוגין. **קמה.** חודש טבת זמנו של עשו, ובעשרה בטבת התחיל נצחון האויב על ירושלים. **קמו.** מדת המלכות לא קבלה הארה מן מדת התפארת. **קמז.** מלאכים רוחות ושרים הנמוכים שבשמים נקראים אישים. **קמח.** ז' פעמים י"ד הוא

קמ. כי אנשי חוץ לארץ עושים יום טוב שני והשכינה שורה על ישראל. **קמא.** כונתו כדברי רבי יהודה בן בתירה במס' תענית דף (ב.) שאצל יום השני נרשם אות הראשונה של מי"ם בתיבת ונסכיהם, וביום הששי אות י"ד בתיבת ונסכיה, וביום השביעי אות ם בתיבת כמשפטם, ורבי שמעון בא להוסיף על דברי ר' אלעזר כמו שהוסיף ר' אלעזר על דברי ר' אבא, כי ר' אבא ור"א לא דברו אלא מענין הקרבנות בלבד, ור"ש מוסיף שגם בענין ניסוך המים באותן ג' ימים שנרשם בהם האותיות מי"ם נותן בהם חלק מים לשרי האומות. **קמב.** השכינה התחילה לשרות על השרים להכניעם כנזכר לעיל באות קל"ח. **קמג.** חכמי בבל חשבו שלא היה לשרי האומות חלק כלל בניסוך המים אלא שכל ענין ניסוך המים בכל ימי

על ראשו, אבל אנחנו אין נותנים אלא בשמחה, שאין בכל ימי השנה שמחה כמו בימים האלה, ולפי שאנחנו נותנים בלב טוב וברצון של שמחה, נהפך עליהם כגחלים על ראשיהם גחלים לוהטים, שהשמחה שלנו עושה להם רעה, ע יד חץ הוא מספר הקרבנות עבורם [קמט] ואם תשאל מי מהם בקש מאתנו להקריב כל זה עבורם, אפשר שהם אין רוצים בזה, אלא אין שמחה לכל אותן השרים בכל שאר תורים אילים וכבשים, כמו באלה בשעה שישראל נותנים להם סעודות האלה, ואעפ"כ אין נקריבים כלם אלא להקב"ה בלבדו, והשרים מתקריבים שמה והוא מחלק להם, וע"ז כתוב (שם) אם רעב שונאך האכילהו לחם, אלה הם קרבנות החג, ואם צמא השקהו מים, אלו המים שנרשם כאן בג' ימי החג, ביום השני והשני והשביעי, והסימן בוז יבוזו לו, (שיר ח') מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, אלו הם המים שמנסכים ישראל בחג בשמחה ובאהבה להקב"ה, ככתוב (ישעי י"ב) ושאתם מים בששון, ונהרות לא ישטפוה, אלו הם נהרי אפרסמון הטהור, שכלם נדבקים ונקשרים באהבה זו, אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו לו, איש זה סמאל, באהבה, של ישראל להיות לו חלק עמהם באותן מים שנרשם כאן בפרשה זו [קמ] בוז יבוזו לו, בודאי שהרי כלם נחשבו אצלנו חרש נשבר שאין לו תקנה לעולם, מים שלהם נתחלקו בהימים בוז, נשאר שאר הימים שהם חמישי רביעי שלישי, חרש את חרשי האדמה, ואין להם תיקון עמנו לעולם, ועוד יש לומר בוז יבוזו לו, כמו שכתוב שם (תהלים כ"ב) כי לא בזה ולא שקץ ענות עני [קנא] יום הראשון מה נעשה בו [קנב] אלא לא נקרא ראשון ולא נקרא אחד כי אם חמשה עשר סתם בלי רשום כלל, אבל התחלת רושם הימים מיום השני היתה, וכך ראוי להיות לפי שאין טוב בשני, ולפיכך לא נרשם ראשון ולא אחד כלל ונכתב בסתם, וכן התחלת רושם המים ביום השני, ונחלקו המים להם בימי בוז, ונשאר ימי חרש כמוש נתבאר והכל כראוי, אשרי חלקם של ישראל שיודעים ליכנס לתוך מוח האגוז, ובשביל ליכנס לתוך המוח משברים אותן הקליפות ונכנסים, מה כתוב אחר כל זה, ביום השמיני עצרת תהיה לכם, לאחר ששברו כל אותן הקליפות ושברו כמה חומות של כפור, והרגו הרבה נחשים ועקרבים שהיו להן באותן הרי חשך [קנג] עד שמצאו מקום של ישוב ועיר קדושה המוקפת

זיו הזוהר

ניסוך המים, אבל בהסתר בלי רעש גדול כמו בשאר ימי החג, כי גם השם יום ראשון לא נזכר כלל והוא בהסתר, וטעמו נסתר, וצריך להבין דאם כן מפני מה שמחת בית השואבה מתחלת קודם ניסוך המים של יום ב', והתירץ מבואר בדברי רשב"י לעיל דחדות דילן עבדי לון ביש, וזה רפואה לניסוך המים של יום ב' שניתן להם לחלק שלא יתגברו ביותר, וראיתי בספר דברי אמת מהרבי לובלין זצוק"ל שאמר על המאמר חז"ל במקו"ם גילה שם תהיה רעדה, כלומר שאם בהקדושה יש שמחה, על ידי זה תהי' שם בצד הרע רעדה. קנג. אלו המקטרוגים העשויים חומת ברזל בין ישראל למדת המלכות.

מספר צ"ח. קמט. בגי' יעק"ב, כי כאשר יתחיל הכח של השם ישראל בגאולה שלמה גם פרסה לא נתתן להם. קנ. הוא יחשק להיות לו חלק בניסוך המים של כל ימי החג כמו בהקרבנות, אבל לא ניתן לו כי אם הימים של בוז, וג' הימים מן ב' עד ו' שהמים שייכים רק לישראל בלבד סימנם למפרע חמישי רביעי שלישי, ר"ת האותיות חר"ש, זו תשובה ברורה אליו שיבדל מישראל. קנא. בזה מבאר עוד טעם שג' ימים שלו הם בוז כדי להראות לו שהוא בבזיון אצל ישראל. קנב. כי לא נאמר על יום זה רמז של ניסוך המים, ואפשר כרבי אבהו דסביר אליה שניסוך המים לא היה עד יום השני, אמנם מדברי רשב"י משמע דגם ביום הראשון הי'

חומות מסביב סביב[קנד] אז נכנסו אצלה לעשות נחת רוח שם ולשמח עמה, וזה הענין נתבאר, ולכך נקרא עצרת, לשון אספה, משום שהכל נאסף אליה תהיה לכם ולא לאחר, שאתם תשמחו עם רבונכם והוא עמכם, וע"ז כתוב (תהלים ל"ב) שמחו בה' וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב.

זיו הזוהר

קנד. היינו מצות סוכה.